

Фридрихъ отишълъ изново пакъ на война; нъ тоя пътъ честь та го напустнала. Царь ть, като видѣлъ бесчетна та войска, поискалъ поможть отъ нѣмски ти си васали. Тутакси му дошла вѣсть, че Хенрихъ Львъ, който му билъ до тогава вѣренъ съязникъ, се отрича да му иде на поможть. Царь ть поканилъ Хенриха да дойде да се видятъ, и много го молилъ за това нѣшто; той дори колѣничилъ прѣдъ васалъ ть си, да го моли. Нъ Хенрихъ Львъ никакъ не-склонилъ. Тогавя царица та рекла на мъжъ ть си: »Царю, стани, Господь ште ти помогне, ако нѣкога си наумишь за тоя день и за това високомѣрие.« Слѣдъ това Фридрихъ и Хенрихъ станали голѣми неприятеле. Ломбардци ти, ако и да имали много войска, царь ть пакъ имъ надвилъ, при градецъ Ляняно (1176 год.). Нѣмски ти рицари отеднажъ се хвърлили възъ Италиянци ти, пробили прѣдни ти редове на войска та и вече доближавали до миланско то карочио. Нъ тамъ ги посрештнала отбрана миланска войска, наречена *дружина на смъртъ та*, заштото войници ти сторили вѣра и клетва да надвиятъ или да умрѣтъ. Нѣмци ти били разбити до кракъ; самъ Фридрихъ падналъ отъ конь ть и се губилъ нѣколко дни. Послѣ той свързалъ миръ съ Ломбардци ти и съ Александра III, и кога се видѣли въ Венеция почтено цѣловалъ нога та на папа та. Затова Хенрихъ Львъ истеглилъ страшно наказание: зели му двѣ тѣ херцогства, Саксония и Бавария, и го испѣдилъ царь ть отъ Германия за три години.

Тоя Хенрихъ Львъ е забѣлѣжителенъ оште и съ това, че билъ голѣмъ врагъ на Прибалтийски ти Славѣне, обладалъ доста голѣма часть отъ земя та имъ (въ Меклембургия и Померания), направилъ тамъ яки твърдини, и заселилъ много дошляне отъ Холандия и Сѣверна Германия; и така той турилъ трайно начало за *понтмчованіе* на южний прибалтийский край.

Фридрихъ Барбаруса поискалъ на стари години да на-